

Закачи да играе хубаво на ржченицы,
 Да маха кжмто држжитѣ и да ѡмз синга.

Кжмництѣ, като ѡж гледаж да скача мнано,
 Изчюдбаж са за кжлчаніето на вичкитѣ ѡ стаби,
 И този часз нипытаж и тѣ тва мнано;
 Нж тѣ намѣсто да подскачатз,
 Едвамз можаж да стојтз цю годѣ прабн,
 И нѣкои падижж нагржеѣ и зехж да са мачкатз.
 Пѡ много толкова са кжлчеше горката ни играчка,
 Докаѣ дотичж на цѣлїатз нмз скорз съ нїи-
 нїтж си скачкж.

„Мжхнн са“, въкаж ѡ вичкитѣ, „халсїай са
 безмнн!“

Тевз, хжвоскнцє, цє ти са да си каквото нїлз
 размнн.

Най сетнѣ са принудн тж да вѣга,
 Като видѣ дєвєлїтж толгж.

К Р Л Н.

